

23 L'OPINIÓ

La llei Wert: el retorn al passat

De la mateixa manera que les imatges en blanc i negre ens retornen al passat, el contingut de la reforma de la llei Wert (Llei Orgànica per a la Millora de la Qualitat Educativa, LOMCE) ens porta a l'imaginari d'un sistema educatiu més propi dels anys seixanta, del segle passat, que a una aposta per afrontar els reptes de l'actual realitat del país, la singularitat de les autonomies de l'Estat espanyol o els compromisos amb l'estratègia de creixement de la Unió Europea, definits en els objectius de l'Europa de 2020.

*La llei pretén
separar i
etiquetar el
més aviat
possible
i deixar
clar que
"l'educació és
per qui se la
pugui pagar"*

La LOMCE és negra. És una contrareforma retrògrada, ineficient i inequitàtiva que respon a una finalitat ideològica enlloc de defensar un dret fonamental, un dret comú: l'educació de tots els ciutadans i ciutadanes. En la pura línia de les polítiques neoliberals i conservadores, el transfons regulador és afeblir l'estat del benestar, esmicolar la protecció que garanteix la universalització de les condicions de vida bàsiques, tan volgudes i tan costosament aconseguides.

La llei està tenyida de grisos obscurs i, seguint les passes de la darrera reforma laboral, provocarà els efectes contraris als que anuncia, en abocar cap a segregacions, cap a la diferenciació, la categorització i l'expulsió dels joves, més que no pas augmentar el valor i l'interès per formar-se al llarg de tota la vida.

Si bé el seu to de blanc estaria en la línia de voler millorar els resultats de l'actual sistema educatiu, el rumb és ben lluny d'aconseguir-ho quan amenaça en fer trontollar els seus ciments. En cap cas podem compartir el fet de donar l'esquena a la igualtat d'oportunitats i a la cohesió social, com tampoc podem estar d'acord amb la ceguera de la norma pel que fa a la manca de respecte pel marc competencial de les administracions autonòmica i local.

Juntament amb el blanc i negre, també discrepem del to que ressona en la trajectòria i en l'articulat del projecte de llei, a l'estil de "ordeno y mando", en l'exercici del poder malentès, en base a una majoria parlamentària del Partit Popular- quan el projecte de llei s'ha escapat dels debats, dels intents d'acords amplis amb els altres partits i amb els diversos sectors de la comunitat educativa i ha fugit dels consells dels experts nacionals i internacionals sobre les claus de l'èxit dels models educatius.

Són molts els aspectes de l'esbós educatiu i conseqüentment de l'esbós social de la LOMCE que hem de saber destapar i explicar. D'entre ells, la seva orientació pel que fa a la reproducció dels privilegis i de les càrregues econòmiques i socioculturals, vers l'elitisme, la defensa de l'individualisme i la competitivitat, o la defensa dels monopolis del mercat i de la religió. En aquest sentit, els socialistes discrepem rotundament davant les diverses dimensions segregadores que contempla la llei.

Aquest objectiu segregador es troba al llarg del redactat de la llei amb una voluntat prioritàriament selectiva i exclouent. El trobem en les revàlides, en la diversificació dels itineraris abans de finalitzar la secundària obligatòria, en la carrera d'obstacles de l'educació professional, en les diverses categories del títol d'ensenyament obligatori, en les taxes, en el foment de la capacitat d'elecció del centre per part de la població amb més oportunitats, en el finançament públic dels centres que discriminen en funció del sexe, en l'obertura de la porta a les regles del mercat, etc. En definitiva, pretén separar i etiquetar el més aviat possible i deixar clar que "l'educació és per qui se la pugui pagar". En un paral·lelisme directe amb les línies de retallades que està realitzant el govern central.

I per si algú es volgués escapar d'aquest joc pervers, la política de recentralització plasmada en la LOMCE, així com la manera en la que esborra les competències autonòmiques i la devalua de les institucions escolars, amb les noves funcions avaluadora i de govern del centre, acaben de tancar els marges de maniobra. Això és, per una banda els exàmens es faran i vindran des de Madrid, sent corregits per professorat extern al centre. I per l'altra banda l'administració -per primera vegada- tindrà el major pes a l'hora d'escollir un director/a i els consells escolars passaran a ser òrgans consultius enlloc d'òrgans de decisió, com era fins ara.

Si a la discriminació li afegim l'autoritarisme hom podria pensar que potser en la descripció de les matèries, del nou sistema educatiu, hi podríem trobar quelcom per intentar alliberar-nos d'aquest instrument partidista... Malauradament, també es vol enfosquir aquells continguts que fomenten els valors democràtics i la identitat dels pobles. Per a tal fi desapareix la matèria "d'Educació per a la ciutadania", i es restringeix l'aprenentatge de les llengües cooficials en uns reduïdes quasi insalvables, fent inviable la immersió lingüística a Catalunya. Han desaparegut de l'interlineat del redactat de la norma l'esperit dels preceptes a favor de la llibertat de pensament, l'esperit crític, el valor cultural i la pluralitat dels diversos territoris.

Davant de tot això, posem-li llum i color i tracem un camí diferent, traiem les males herbes de la por i les febleses de la crisi econòmica, per construir plegats una ruta on l'educació sigui l'element essencial del nostre ideari i de la nostra manera d'actuar, perquè està en joc el tipus de societat en la que vivim i les pròpies possibilitats de futur que el país pugui tenir.

L'actual sistema educatiu està valorat -pels avaluadors internacionals- com un model comprensiu i equitatiu que pot aconseguir noves fites si enfortim els fonaments de la formació professional i aconseguim potenciar la continuïtat dels estudis després de l'etapa obligatòria. Per tant, la via a traçar és esmerçar els recursos necessaris i suficients, entenent que l'educació és una prioritat i, el més important de tot, consensuar amb els sectors implicats i les famílies com fer-ho possible.

Per aquest motiu, el socialistes defensem un model educatiu de qualitat, on el servei públic sigui el referent, on es mantingui l'actual model d'immersió lingüística, on la igualtat d'oportunitats, l'equitat, la cohesió social i les polítiques de proximitat siguin el pal de paller de l'entramat de la pròpia validesa del sistema. On des dels projectes educatius dels centres, ben arrelats al territori, el professorat pugui travar aliances amb la comunitat educativa i les entitats més properes i fins i tot vagin més enllà, cap als universos de les xarxes de coneixement i d'intercanvi de bones pràctiques.

Un model que cregui en l'autonomia, la participació, la corresponsabilitat real de les administracions per acompanyar, per donar suport a la tasca dels professionals i dels seus projectes col·lectius. Enfortir una escola oberta, inclusiva, diversa, integradora i qualificada professionalment és enfortir els nostres carrers i places, les nostres viles i ciutats, el nostre país.

Qui vol projectar el futur en blanc i negre? Jo, el vull ple de color.

*Els socialistes
defensem un
model que
cregui en
l'autonomia,
la participació
i la correspon-
sabilitat*

*Enfortir una
escola oberta,
inclusiva,
diversa, in-
tegradora i
qualificada
professional-
ment és enfor-
tir els nostres
carrers i pla-
ces, les nostres
viles i ciutats,
el nostre país*